

11/20/21
NYA PH
OSPH
OROS

INNEHÅLLET

- 3 Redaktionellt.** Redaktionen välkomnar till terminens första nummer av Nya Phosphoros.
- 4 Kuratorsspalt.** Tankar, nyheter och hälsningar från kontoret.
- 6 Hycklarserenad.** Elma Pålsson rimmar om hyckleri och tveksamt betéende.
- 7 Krönika.** Elsa Kalén och Anton Lindblad diskuterar tveksamhetens kostnad.
- 8 Livsläxor.** Lisa Söderberg bjuder på personliga lärdomar och anekdoter om relationer.
- 12 Spaning.** Mikael Östergren om vad han har i lurarna just nu.
- 13 Läst 18:49.** Erika Ansén om mötet med sin potentiella soulmate.
- 14 Krönika.** Annie Hogner om att inte kunna säga nej och att yoga med getter.
- 16 Bilder.** Fotografier från Östgöta nations baklängesgasque, tagna av Erik Alvner.
- 18 Historia.** Axel Falk delar med sig av släkthistorier från östgötasläkten.
- 20 Skrivartävling.** Tilda Bosons vinnarbidrag i Tidningskonventets skrivartävling.
- 21 Information.** Kallelse till höstens andra landskap och information till skrivsugna.
- 22 Boktips.** Hanna Walfridsson ger tre berörande tips till bokmalen.
- 26 Krönika.** Maximilian Haglund Holst skriver om den privilegierade studentens förbannelse.
- 27 Historia.** Tiden går men ÖG består - bild från redaktörens personliga arkiv.

Ris, ros och allmänna livsråd skickas till:
nyaphosphoros@ostgotanation.se

REDAKTIONELLT

Iskrivande stund avrundar vi arbetet med terminens första utgåva av Nya Phosphoros och välkomnar därmed en ny redaktör till posten; Annie Hogner. Tiden har som vanligt flugit iväg och vi gör oss redan redo inför nästa nummer. Det har glatt oss oerhört att se att tidningen har fått ett uppsving och att allt fler är intresserade av att bidra med texter. Vi vill såklart passa på att rikta ett stort tack till er.

Vid Tidningskonventets senaste gala blev lyftet tydligt när Nya Phosphoros tog hem vinsten i tre av åtta kategorier. Utöver detta tilldelades våra duktiga illustratörer Emmelie Tiderman och Gustaf Furusten priset för terminens af-fisch. Kort och gott var det en riktig storslam för Östgöta nation!

Temat för detta nummer är tveksamheter, vilket otvivelaktigt är ganska tve-tydigt. Våra skribenter har som vanligt fått fria tyglar att tolka detta, vilket de har gjort med bravur. Vi får läsa om allt från getyoga och släkthistorier, till privilegierade studenter och kaffemjölk. Boktips och intima anekdoter samsas med bilder och illustrationer i en blandad kompott. Vi lovar att ni inte blir besvikna. Typ.

Sjunk nu inte ner i ditt egna grubberis träsk, utan djupdyk i tidningen och vältra dig i andras tveksamheter istället. Vi hoppas att det kan ge dig ett le-ende på läpparna oavsett om du kallar det prokrastinering eller eskapism. Vi väljer att kalla det finkultur. Utan att slå på allt för stora trummor vill vi ändå stolt, men ödmjukt, dela med oss av detta bidrag till den ack så drabbade kulturbranschen. Varsågod Amanda Lind.

Ta hand om varandra men ta inte i hand med varandra.

Ha det fint!

Hanna Walfridsson
Redaktör

H. Walfridsson

Annie Hogner
Redaktör

A. Hogner

10Q

Käraste Östgötar!

Nya Phosphoros trummar på i osedvanligt väl omhändertaget manner, vilket jag hoppas att ni uppskattar lika mycket som jag gör. Uppskattningen för vår ständigt utvecklande nationstidning blev synnerligen märkbar på Tidningskonventets (ett av Kuratorskonventets tretton underkonvent för samordning av nationernas verksamheter) terminsenliga Tidningsgala, då Nya Phosphoros blev storsegrare med inte mindre än tre priser – varav ett för "Terminens Tidning". Vilken grej va! Annat var det när jag var redaktör 2016, då var vi nöjda om vi fick ihop några sidors innehåll.

Nog om mig, tänkte jag skriva, men jag har ju faktiskt i uppdrag att uppdatera om vad som händer just mig, det är liksom syftet med en Q-spalt. Jag kan väl istället prata om mitt arbete (det är lite roligare) och säga att nationshuset är ungefär lika osedvanligt väl omhändertaget som tidningen då vi i skrivande

stund är i upploppet (hehe) av avloppsrörsomläggningen som har pågått under höstterminen. Nya rör och mindre stank i Tages; bara en sån sak. Massa annat planerat fastighetsarbete föreligger inom den närmsta framtiden, näst på tur att rustas upp är passersystemet!

Även nationen i sin helhet får sägas (snart) vara osedvanligt väl omhändertagen, då vi på Landskapet igår (7/10) valde min efterträdare som Förste kurator, Simon Lindgren! Ett sällan skådat nationshjärta träder på posten som jag under några månader kämpat för att göra min egen, och vet ni vad? Jag är inte ens ledsen. Det kommer bli fruktansvärt bra. Men en Q-spalt till får ni dras med mig, vi hörs när snön ligger vit om taken!

Tim Norinder Jonsson,
Förste kurator

Ärade Östgöte,

"Jag kan faktiskt kalla dig Östgöte oavsett var du kommer ifrån, du är ju med i Uppsalas bästa nation! Oavsett om du likt mig kommer från Skåne, är en puräkta Linköpingsbo eller kommer från Norrlands djupa skogar fick vi alla en gemensam identitet när vi valde att skriva in oss här. Spendera tillräckligt mycket tid på nationen och det kommer till slut kännas som att Östergötland faktiskt är lite hemma – även fast du kanske aldrig satt din fot inom landskapets gränser."

Så här står det i en 2Q-spalt skriven för två år sedan. Det är ett svar på könsneutraliseringen av våra stadgar då vi bytte från "Landsman" till "Öst-

göte" och tänk vad bra det blev. I samma spalt

förklaras det vad som menas med att vara en aktiv medlem då det arbete som pågick handlade om "engagemangsdöden" och att allt fler inte kände att det gav så mycket att vara just aktiv medlem på nationen. Det finns idag över 50 stycken aktiva ämbetsverkare, som vi kallar dem. Nationen blommar med nya idéer, högljudda skratt och ett engagemang som jag aldrig tidigare skådat! Det är så underbart att se en gemenskap växa fram och att bli en del av något större. Så till alla er som engagerar er vill jag bara säga tack! Tack för den glädjen ni sprider och för att ni alla arbetar för ett bättre studentliv för alla. Till alla er som inte än har hittat hit, skicka iväg ett mail till någon av oss kuratorer. Dyk upp på evenemang, bli en del av oss nästa termin och sök ett ämbete! Du kommer inte ångra dig, jag lovar. Det är en väldigt tuff tid vi lever i och med det sagt vill jag slutligen skicka med er alla en uppmaning. Ta hand om varandra, visa varandra hänsyn, stanna hemma om du är sjuk och för guds skull; glöm inte att tvätta händerna!

Martin Holmqvist,
Andre kurator

30Q

Ja då var det plötsligt hösttermin och inte nog med det, vi har i skrivande stund redan rullat in i oktober. Vart tog tiden vägen? Det kändes som att jag nyss klev på min post och nu idag så är det kuratorshearing för efterträdare till mig. Det känns verkligen helt absurt och jag kan faktiskt inte begripa det. Jag ska vara helt ärlig och erkänna att jag fortfarande inte riktigt vet vad jag gör på jobbet och är faktiskt tveksam till att jag ens hinner ha lärt mig det innan jag kliver av till årsskiftet. Jag tänker att det dock är lite så det ska vara att vara kurator. Att man inte riktigt vet vad man gör, men man försöker göra det så bra man kan. Ännu värre har det blivit för oss som suttit nu under 2020 när man har haft ett virus att förhålla sig till. Det finns ju ingen (levande) företrädare man kun-

nat vända sig till för att få svar på hur man ska förhålla sig till allt. Man har ofta velat fram och tillbaka för att komma fram till vad som faktiskt är rätt att göra i olika situationer. Ska vi ha puben öppen? Tillslut så landade vi i att köra på alla verksamheter som vanligt fast med reservationen att vi följer de restriktioner som finns. Och jag vill verkligen ge en gigantisk eloge till alla fantastiska verkare som gjort sitt jobb med bravur. Tack, ni är verkligen någonting alldeles extra!

Lukas Forell,
Tredje kurator

När jag blev vald till 4Q i våras var Corona i full gång och jag trodde att höstterminen skulle starta lugnt. Oj, så fel jag hade. Terminen har kickat igång med full kraft och i skrivande stund håller jag på att återhämta mig i sviterna från vår Baklängesgasque som blev oerhört lyckad.

Jag är så tacksam över att vi kan anordna gasquer nu under hösten – att gå på sittning är i mitt tycke ändå bland det roligaste med att vara student. Det är väl också en av de största anledningarna till att jag sökte mitt ämbete, jag är ansvarig för uthyrningar och att ordna gasquer och det är himla kul att styra upp allt inför en gasque.

Häromdagen pratade jag med min vän om hur stor del av ens liv ÖG har blivit. Jag älskar det här huset, trots att jag under min tid

här arbetat alldeles för många timmar under helger när jag haft tenta veckan efter och gått upp supertidigt söndagsmorgnar för att ordna frukost till våra verkare. Men det kanske är det som är grejen, ÖG har krävt mitt engagemang och gett mig så mycket kärlek under tiden jag varit här att jag nu har ett band till det här huset som ingen av mina icke-studentkompisar förstår sig på överhuvudtaget. Hur förklarar jag att det är jättekul att lägga en hel söndag på att storstäda det här huset? Argument som "men det är så kul att umgås med kompisar när vi städar" fungerar inte. Inte heller "men jag blir så glad när det blir fint". Oavsett så tycker jag att det är fantastiskt med städsöndagar, att jobba med gasquer och att umgås med alla östgötar. Jag hoppas att ni får en fortsatt bra höst, ta hand om varandra och er själva, glöm inte att sitta ner när ni äter och dricker så kommer det här årsslutet bli bättre än början av det.

Frida Ohlström,
Fjärde kurator

HYCKLAR- SERENAD

Det finns en särskild typ av folk, som har ett särskilt sätt
De förkunnar högt och stolt hur man beter sig rätt
De gormar ut sitt budskap så högt att de själva inte verkar höra
Och agerar sedan tvärtemot vad de säger åt andra att göra

Det finns ett eget ord för dem och deras särskilda manér
Det kallas "hyckleri", "hycklare", dubbelmoralens främsta officer
Enligt svenska akademins ordlista innebär "hyckleri"
Att "låtsas vara moraliskt bättre än man är, för att vinna sympati"

Exempelvis att predika om att miljön är mycket viktigare än pengar och kapital
Men ändå flygpendla till lyxvillan i Malaga sjutton gånger per kvartal
Det kanske klingar falskt i mångas öron, men tänk då så här:
Vi lär ju så länge vi lever, måste vi då leva som vi lär?

Ifall en persons formuleringar framstår som politiskt korrekta
Vad gör det då om densammes handlingar är en aning moraliskt defekta?
Typ att en snubbe som kallar sig feminist anser sig ha rätten till sin flickväns kropp,
Så länge han säger att det är fel, kan han väl få göra lite vad han vill med sin snopp?

Hotellmagnaten Petter Stordalen formulerade det så grant:
"Det är bättre att ha dubbelmoral än ingen moral" och kanske är det sant?
Hellre att en vapenmotståndare säljer pistoler till ungdomar och kriminella
Och hellre att en vänsterpartist trakasserar och hotar homosexuella

Och en Kapten Klänning som strider för kvinnliga rättigheter
Men som samtidigt tar sig alltför långtgående sexuella friheter
Ska han verkligen dömas för sina handlingar istället för sitt utsagda motiv?
Jo, han har ju förstås förstört mångas, men kanske även förbättrat någons liv?

Kanske är det dags att ge ordet "hycklare" en mindre negativ klang?
Ge dem mindre skit för sitt skeva sätt och istället hylla deras engagemang?
Kanske hör de inte själva vad de säger, eller så ger de bleka fan i sin egen lektion
Men hellre att idioter säger något än att ingen alls någonsin tar ton...

Eller?

Elma Pålsson

TVEKSAMHETENS KOSTNAD

En söndagsmorgon när jag stod i köket för att koka kaffe slogs jag av insikten att mjölken var slut. Helvete! Kaffe utan mjölk är otänkbart, åtminstone en söndag då jag har gott om tid att avnjuta min kopp i lugn och ro. Eftersom det var just en sådan rofylld dag, var beslutet att gå till affären och köpa mig en liter mjölk enkelt att fatta. Jag hade i och för sig kunnat skjuta upp affärsbesöket till efter lunch, eller struntat i det helt. Men nej, jag ville inte gå miste om min efterlängtade kaffe med mjölk och det var bäst att få affärsbesöket överstökad. Frågan var bara vilken mjölk jag skulle köpa. Havre, soja, eller vanlig?

Min hjärna gick med ens på högvarv och potentiella konsekvenser av mitt val vägdes mot varandra. Vilken mjölk var jag sugen på och vilken smakar bäst att ha i kaffet? Vilken är billigast och vilken gör minst avtryck på miljön? Under tiden jag analyserade vilken sort som vore bäst att köpa, hann klockan ticka. Valet kunde i och för sig verka obetydligt och det hann inte gå särskilt många sekunder innan jag beslutat hur jag skulle spendera mina pengar. Jag tog mjölken från hyllan, gick till kassan och betalade. Ut ur affären och hem traskade jag med alla TRE sorters mjölk i handen. ”Perfekt” tänkte jag. Varför fatta beslutet nu när jag kan göra det senare?

I valet och kvalet är det svårt att fatta beslut. Samtidigt är det oundvikligt att behöva välja. Att inte välja är visserligen också

ett val och med det valet kommer man lätt undan. Däremot är undanflykten inte för evigt och den kostar alltid något. Förr eller senare blir man ändå tvungen att välja. När jag var i affären övervägde jag att köpa vanlig mjölk för att den är billigast. Samtidigt var jag väl medveten om att både soja- och havredryck har längre hållbarhet och dessutom påstås vara bättre för miljön. Allra minst klimatavtryck gör nog havredrycken, men sojan är nog den som smakar bäst, åtminstone om man inte kan tänka sig att stötta totalitära makter i annan del av världen... När jag köpte alla tre sorters mjölk gjorde jag hur som helst varken min ekonomi eller miljön någon tjänst. Inte heller kunde jag trösta mig med att undgå beslutsfattandet. Väl hemma var jag ändå tvungen att välja vilken mjölk jag skulle ha i kaffet.

I mitt val av mjölk stod inga stora intressen på spel, men situationen kan ändå illustrera kostnaden av att inte välja. Att inte välja kan bli dyrt, inte minst när icke-valet påverkar annat än hur kaffet kommer smaka. Våra val och de beslut vi fattar banar vägen för hur framtiden kommer utspelas. En del beslut påverkar dessutom fler än bara den som står inför det. Extra dyrt kan valet att inte välja bli när beslutsfattare representerar hela länder och när konsekvenserna drabbar varenda människa på jordklotet. I sådana fall finns, till skillnad från vid valet mellan olika mjölkdrycker att ha i kaffet en lugn söndag, inte tid att skjuta upp beslutet. I sådana fall måste man agera.

Anton Lindblad & Elsa Kalén

De obetydliga relationernas betydelsefulla livsläxor

Efter mer än två år i Uppsala kan jag förvisso citera Platons teorier om staten och Habermas kommunikationsmodell i sömnen. Men på vägen har även en drös erfarenheter om livet slunkit med. Det är inte alltid din första kärlek, mamma eller bästa vän som du kommer dra lärdom av. Även de till synes mest anspråkslösa relationerna kan komma att spela en avgörande roll i ditt liv. För att fira intåget på min femte termin vill jag därför hylla fem individer som gett mig några synnerligen essentiella läxor för livet.

Låt oss!

Professorn

Ljudet av väckarklockan sliter dig ur drömrikt. Med håret på ända och regnet smattrande mot rutan släpar du dig bort mot datorn. Du hinner precis ta den första klunken av ICA basics snabbkaffe (vem försöker vi lura?) när professorn påbörjar föreläsningen. Men idag sitter inte en ålderstigen vit herre framför dig, utan istället Camilla från din ridgrupp...

Låt oss backa bandet lite. För att historien ska gå ihop bör det beaktas att jag är en hästtönt. Har alltid varit och kommer alltid att vara. På tisdagskvällarna, när alla andra studenter i Uppsala skakar rumpa på Snerikes, hittar ni därför mig i sadeln tillsammans med nio andra damer. Varav en tydligen är min professor.

Åter till den tumultartade morgonen. Utan att notera min existens pratade Camilla glatt vidare om Marx och hans upptåg, vilket störde mig och mitt bekräftelsebehov något oerhört. Djupt frustrerad skickade jag iväg ett meddelande för att avslöja min identitet, vilket skulle visa sig vara ett misstag. Sedan det stod "Läst 14:36" i chatten har våran relation inte varit densamma. Jag sörjer än idag tiden då jag och Camilla fräckt kunde skvallra om mitt aspirerande kärleksliv eller fyllesnedsteg, inte enbart diskutera liberalismens nackdelar.

Livsläxa: Även narcissister kan må bra av att vara anonyma ibland.

Spionen

Uppsala har mycket att stoltsera med: arkitektur, miljö och historia, ja ni fattar galoppen (hästtjej, stäm mig då). För den stilsäkra studenten är utbudet dessvärre ytterst magert. Gudskelov lever vi i internetshoppingens guldålder, där verkligen allt finns tillgängligt, enbart ett knapptryck bort. Men även solen har sina fläckar. Det vill säga: Vad är grejen med att det alltid är en och samma person som står i paketutlämningen? Efter år av observationer och grubbleri har jag nått slutsatsen att det måste vara statens sätt att reglera internetshoppingen. För vilken mentalt stabil individ skulle vecka ut och in frivilligt möta den pubertala postkillens dömande blick, för att hämta ut ytterligare en lurvig hatt och två kokböcker om pasta, trots en befintlig glutenintolerans?

Under den senaste tiden har jag noterat att min och postkillens relation nått ett nytt skede. En form av ritual har uppstått, i utbyte mot mitt körkort får jag numera en i högsta grad antydande blinkning. Antar att staten stöttar min glödande passion för stil och pasta.

Livsläxa: Ha två olika utlämningsställen att pendla mellan så slipper Löfven skicka dig till Anonyma Shopaholics.

Korridorsgrannen

En morgon snubblar jag bakfull in i mitt korridorskök på jakt efter de sista chipsen från kvällen innan. Jag tänder lampan och blir tvungen att blinka två gånger för att försäkra mig om att jag ser rätt. Framför mig med handen djupt rotandes i mitt personliga skåp står det en tjej som för det första inte har en plats i köket, och för det andra är påväg att använda de sista ljuva dropparna av min ack så fina (och inte alls studentbudgetvänliga) olivolja. Tjejen vänder sig förskräckt om och en tystnad breder ut sig i det lilla sjaskiga köket. Sen utbrister hon i en miljon ursäkter, men kontentan var något i stil med: Oj, förlåt förlåt förlåt jag ersätter såklart förlåt förlåt. Eftersom jag likt alla moderna kvinnor eftersträvar karaktärsdraget "fett chill" avvärjer jag dessa och börjar istället småprata om annat. "Vilken god samarit hon är" tänker ni givetvis nu och visst är jag det. Men mina goda intentioner har resulterat i den mest absurda av relationer. Olivoljekleptomanen och jag beter oss numera som kärleksfulla grannar, dricker kaffe i tvättstugan och skvallrar om livets alla små egenheter.

... eller nästan alla.

Livsläxa: Bara töntar är "fett chill". Var inte en tönt.

Hyresvärden

När jag först flyttade till Uppsala var jag enbart en liten gröngöling som bott hela sitt liv hemma i mammas varma, curlande famn. Med andra ord visste jag knappt skillnaden mellan disk- och tvättmedel. Något som min första hyresvärd (som även råkade vara en gymnasiebekant) tyvärr fick erfara. Det kan vara så att spisen en kväll glömdes på, vilket hon märkte morgonen efter när köket var obarmhärtigt varmt, men tack och lov fortfarande intakt. Kontraktet som skulle ge mig tak över huvudet i minst 6 månader revs på två veckor och bekantskapen blev uppsagd. Med svansen mellan benen tog jag mitt pick och pack och flyttade hastigt in i en vedervärdig korridor på Kantorsgatan. Efter två år i exil brukar jag numera beskrivas som huslig av både vänner och fiender (Olivoljekleptomanen tycker att min mat doftar "ljuvligt").

Trots min personliga förkovran, kan jag än idag inte förmå mig att möta Hyresvärdens blick de otaliga gånger vi springer på varandra utanför skolan, i mataffären eller på klubben. En vacker dag ska jag dock söka upprättelse, laga henne en makalös bolognese och stänga av spisen tre, om inte fyra gånger. Sådan.

Livsläxa: Spisar är överskattade. Börja grilla istället.

Nationalekonomen

Jag vill varna er för att Tinder i en studentstad är otroligt risky business. Nationalekonomen och jag hade haft några trevliga dejter när jag bjöd hem honom till mig för en vinkväll. När kvällen med stort K var kommen tänkte jag ljus, satte på min hippaste spellista och öppnade vindunken. Vinet flödade likt vatten och självbevarelse-driften var som bortblåst. Kvällen började lida mot sitt slut och det var dags för oss att sova när illamåendet sköljde över mig. Panikslagen och rädd för att mista det uns av självrespekt som fortfarande existerade sprang jag i endast underkläder ut i korridoren med siktet inställt på tvättstugan. Jag besparar er detaljerna om vad som hände sen, men låt oss säga att vinet slank ut lika snabbt som det slank in. Väl tillbaka i mitt korridorsrum kryper jag ned bredvid Nationalekonomen som oroligt tittar på mig utan att säga ett ord. Ett genant godnatt slinker från mina läppar och vi vänder oss åt varsitt håll för att sova. Av uppenbara skäl träffades vi inte mer efter det, bortsett från dagligen på campus det vill säga.

Livsläxa: Helt seriöst, drick varannan vatten. Om inte annat på dejt (och göm alltid ett paket tuggummi i tvättstugan, det kommer komma till undsättning JAG LOVAR).

Vad kan vi dra för slutsats av denna ack så tveksamma lista av relationer och tvivelaktiga råd? Den tyske ingenjören Helmut Walters kläckte en gång ur sig: "Alla gamla goda tider var en gången dålig ny tid." Med det sagt, du kommer springa på ditt ex med hans nya flamma på Luthagens livs med chips i hela ansiktet eller råka blotta dig för utbytesstudenten i korridoren. Det går tyvärr inte att kringgå. Men det som en gång fick dig att vilja flytta till Grönland kommer en vacker dag vara orsaken till att just du är du, och kan dessutom råka bli lysande material till en artikel. Så börja inte packa väskan riktigt än. Gå istället till Tages, köp en öl och få dina vänner att kikka av skratt över dina tokiga upptåg.

För det tänker i alla fall jag göra.

Lisa Söderberg

PÅ MUSIKFRONTEN

INTET NYTT

Som den inbitne östgöte man är så pendlas det givetvis en hel del mellan Uppsala och Östergötlands kronjuvel Mjölby. Varje tågresa mellan Uppsala och Linköping uppkommer samma problem. Ungefär halvvägs ger jag för stunden upp mitt försök att läsa vidare ur min bok. Som vanligt hamnar skulden på någon jag irriterar mig på. Plågoanden var denna gång en kvinna som inför sin allt för förstående väninna, samt hela kupén, proklamerade sin avsky över sitt ex. Irritationen steg ytterligare, men nu riktad mot mig själv – varför köpte jag inte ett par lurar med ANC?

Efter två minuter med Kompaniet i lurarna så har Vanessa Falks story om sin stulna bil fått mig att helt glömma mina bryderier. Väl i Stockholm kliver väninnorna av och strax därefter tar min podcast slut och det ständiga bekymret om vad jag ska lyssna på infinner sig. Ibland känns det som att själva valprocessen är lika lång som det man slutligen väljer att lyssna på. Obeslutsamhet blandas med en ovilja att slösa tidigare sparade poddar för det kommer alltid fler tillfällen när det är skönt med en paus från sin omgivning. Det enklaste vore naturligtvis att hitta fler poddar som man gillar, men det är enklare sagt än gjort. Min syster envisas med att jag måste börja lyssna på Alex & Sigge. Trots flera försök och många underhållande episoder så kommer jag inte över det faktum att jag upplever att de i grunden egentligen är två skenheliga mobbare. Det gör att all deras talang förlorar sin betydelse, för vem vill lyssna på någon den egentligen inte gillar?

Musik får det bli i stället. Där är min konservativa inställning i det närmaste obefintlig, genre spelar i stort sett ingen roll. För en bra låt

är en bra låt och känslan som infinner sig när man hittar en ny favoritlåt övertrumfas endast av lyckan när man upptäcker att man missat någon artist med en redan fullspäckad katalog. Det fanns en tid när jag hade järnkoll på topplistorna och kände till vad som var inne just då, men den tiden tog slut ungefär samtidigt som alla nya rappare började kalla sig "Lil" i olika variationer och samtidigt envisades med att mumla.

För mig brukar det säkra kortet på Spotify vara Release Radar. Algoritmerna verkar veta exakt

vad jag gillar och bör ha koll på, men min nyfikenhet på vad som är populärast just nu förde mig istället till Top 50 Global Hits. Listan bestod främst av rappare som var intresserade av att framstå som coola till feta beats - de lyriska färdigheterna lyste med sin frånvaro. Mumlandet har blivit lite mindre påtagligt, men kvalitén är inte mycket bättre för det. Cardi B fick mig att

haja till med sin låt "WAP" som stod ut med en sexuell aggressivitet sällan skådad bland kvinnor, men inget nytt under solen. Lil Kim har gjort samma sak i 25 år och det har gjort henne till en legendar inom hiphop.

Väl framme i Uppsala kan jag konstatera att den globala listan just nu är ganska blek när den egentligen inte borde vara det, för spelningar och festivaler lyser med sin frånvaro och det borde betyda mer tid till låtskrivande för artister. Men de kanske spar på krutet till efter pandemin på samma vis som filmindustrin i stor utsträckning gör. Oavsett är jag glad över att vara framme och att jag slapp lyssna på det regnbågsfärgade trollet 6ix9ine. Det måste vara ett tecken på att det kommer bli en bra termin.

Mikael Östergren

Läst 18:49

Du kom in i vardagsrummet där alla satt och jag fick anstränga mig för att inte stirra. Vilken vacker människa. Du kände de flesta och eftersom vi alla var mitt uppe i allt så blev det att vi inte hälsade på varandra. Jag satt med en grupp och du med en annan. Jag tänkte för mig själv, som jag så ofta gör, att det kanske var bättre att inte prata med dig för att upprätthålla bilden jag hade hunnit skapa på tre ynka minuter. Jag försökte att inte tänka på det, det var ändå så många andra där.

Men sen satte du dig bredvid mig och började snacka. Fan vad jag svettades. Du var jävligt påläst också. Helvete vad sexigt. Ringde till min kompis och berättade om hur jag träffat världens vackraste människa som utöver det ville prata politik med mig i fyra timmar. Höll på att svimma av. Tror vi glömde att hälsa på varandra först, så när du sträckte fram handen mitt i vår diskussion kunde jag inte hjälpa att jag blev ännu mer betuttad. Och så luktade min tröja som dig också. För att vi suttit och viftat med armarna i varandras ansikten under alldeles för hetsiga diskussioner. Goals ändå. De andra blev lite obekväma när vi snackade politik, tror att de zonade ut rätt tidigt. Men vi fortsatte. Du lade fram argument som jag snabbt sågade bara för att sedan inse att vi båda bara ville spela djävulens advokat.

Jag hade kunnat sitta där hela natten.

Men så sågs vi igen. Jag hade inte varit så nervös på länge. Vill tro att du också kände så. Och kanske var det nervositeten som tog över, men jag var inte lika betuttad efter det. Och det var lite oklart vad du kände. Den kvällen vi pratade första gången trodde jag att jag hade hittat min soulmate. Känslan fanns inte riktigt kvar, även om vi båda försökte. Det var kanske inte rätt tillfälle och jag hade inte energin att dra i något som jag inte riktigt förstod. Så det var rätt skönt att bara lämna det där. Så får vi se. Vi får se vad framtiden håller, om vi springer på varandra igen.

Om inte annat ses vi i plenisalen.

Erika Ansén

GO GET! KONSTEN ATT VARA EN YES MAN.

Vet ni vad jag gått och blivit? En jasägare. Alltså inte innehavare av en 39 Gripen (tyvärr), utan med rätt betoning en impulsiv *Yes Man* som går i Jim Carreys fotspår. Jag, kära vänner, säger ja till livet.

Detta är egentligen bara en förskönande omskrivning, en slagkraftig eufemism, för att jag har svårt att säga nej. En konsekvens av detta är att jag, mer än ofta än sällan, hamnar i situationer där jag starkt ifrågasätter mina livsval. Kanske var det just därför jag en tisdagskväll häromsistens fann mig själv krypandes på alla fyra, bland spillning och hö, i försök att hitta mitt inre horndjur. Alltså inte hondjur som i animalisk kvinna, utan horn som i get och get som i getyoga.

Ja ni läste rätt, men låt oss backa bandet. Jag satt och pluggade när mobilen plingade till. Någon mikrosekund slets jag mellan disciplin och självhat, innan det senare vann och jag öppnade smset och länken det innehöll. Getyo hann jag läsa innan jag släckte skärmen och ångrade mitt val. Alltså inte Get yo som någon sorts ball hälsningsfras, utan snarare början på en halvbra historia. Ett par timmar senare kom nästa sms i caps, denna gång med en klart upprörd fråga kring varför jag ignorerat det förra. Någonstans i denna stund släppte jag garden, insåg att jag inte skulle säga nej den här gången heller och anmälde mig med en suck djup som havet.

”Vänta lite nu, hur är detta naturligt?”

Efter att instruktören inlett med att, på halvknackig engelska, informera om att vi glömmer vårt naturliga rörelsemönster i takt med att vi växer upp satte jag mig tillrätta i försök att finna zen. Att tvåtusentalets Homo sapiens inte betar sig helt naturligt känns visserligen bekant (hej SMS-tumme och mobilnacke), men när ledaren går vidare med att be mig hitta min själsligt inneboende bebis öppnar jag ett öga på glänt och transen bryts. *Kan du kliä dig på örat med din ena fot?* viskar ledaren försiktigt i mitt öra. *Vänta lite nu, hur är detta naturligt?* Hinner jag tänka innan den trankila yogin börjar bräka med stabilt magstöd och drar med resten av deltagarna i kör - Goat Edition.

Vi står på huvudet, gör kullerbyttor och balanserar på våra skulderblad. Vi skrattar, pustar och undrar när en kameraman ska hoppa fram från buskarna och annonsera att vi är med i tv-succén Blåsningen (som visserligen slutade sändas för flera år sedan, men i denna stund känns som den enda logiska förklaringen).

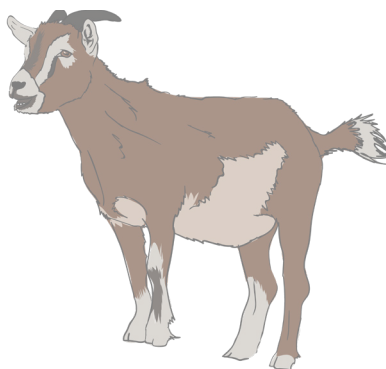
Det var märkligt. Det var väldigt märkligt.

När jag googlar 'getyoga' går det plötsligt upp för mig att jag är trendig. Jag kommer på mig själv med att småle när jag läser slogans som säger att allting blir bättre med getter, att getyoga är den senaste trenden och sist men inte minst en publiksuccé på Lidingö. Det kanske inte är så fel att vara sådär härligt spontan och skön, vilket för övrigt är vad jag intalar mig själv att jag är varje gång jag ska rättfärdiga att jag tackat ja till saker som jag absolut inte har tid, lust till eller råd med egentligen. Klart jag ska med!

Det sägs att nej är det första ordet vi lär oss. Kanske är det ett tecken på att det inte ligger i människans natur att vara livsbejakande optimist. Å andra sidan är det inte heller ett medfött humant beteende att kliä sig med vänster bakklöv, det vill jag lova. Hursomhelst är det viktigt att komma ihåg att även filmen *YesMan* når sitt slut och innan dess nås klimax där allt går käpprätt åt helvete. Vad vill jag då ha sagt med det här kanske ni undrar nu? Jo, summan av kardemumman är att det är oerhört klyschigt, men nyttigt, att gå utanför sin bekvämlighetszon och testa nya saker, men att ha Jim Carrey som livsstilsguru är ett ytterst tveksamt val.

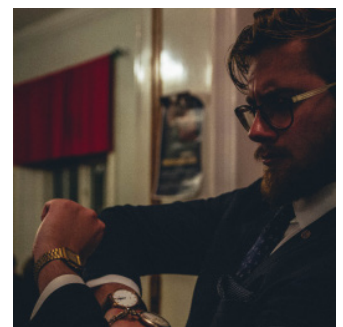
Det går bra att säga tack, men nej tack. Tror jag.

Annie Hogner

BAKLÄNNGES GASQ

UE N

GASQUE

Foto: Erik Alvner

Släkthistorier från slätten

Min farfar föddes 1936 i Linköping, men har spenderat en stor del av sitt liv i sin hemort utanför Kisa. Precis vid sjön Björkern, ett stenkast från ett vackert skogslandskap värdigt en saga, ligger den idylliska byn Björkfors. Medan byn aldrig haft samma kändisskap som orter längre söderut (Vimmerby och Mariannelund), har den allt som en kan önska från en by på den östgötska landsbygden. En marknad, en liten gårdsbutik, närodade grödor och dussintals sommarstugor som blandas med de som alltid bott där; två olika världar som lever tillsammans i vacker harmoni.

Det är 2020 och få bor längre på landet permanent. Urbanisering till följd av industrialiseringsprocesser har lett till att många små byar har det svårt att klara livhanken. Medan vissa byar klarar sig tack vare sina sommarstugor måste andra hitta sätt att få förnödenheter, eftersom ICA och andra butikskedjor inte längre finner det lukrativt att ha en butik på landsbygden. Det är synd, såklart. Men medan urbaniseringen tar det mesta från dessa små byar - deras människor, deras tradition och deras historia - kan den aldrig ta ifrån dem deras berättelser.

Under de senaste fem åren har jag haft en stående tradition med lunch eller middag hos min farmor och farfar var tredje helg. Det är en tradition som har blivit oändligt viktigare med åren när åldern börjat ta ut sin rätt. Sedan jag fyllde 18 har traditionen också innefattat att jag och farfar sitter i deras skinnsoffor, eller på altanen, och dricker varsin whisky före maten. Sedan blir det ett par till efter maten, under vilka berättelser brukar förtäjas och politik och samhälle brukar diskuteras. Men det är vissa

berättelser som etsar sig fast. Vissa små detaljer som, efter många luncher och middagar med fler whisky än jag vill räkna till, kan dyka upp vid bästa eller värsta möjliga tillfälle.

Eftersom gamla släktberättelser är en fundamental del i vad som gör en kultur vill jag bidra till den östgötska kulturtraditionen med en av dessa berättelser.

Strax utanför Björkfors finns det en stor gård som heter Basunda. En gång i tiden bodde min farfars farfar på gården och arbetade som dräng åt en storbonde som kallades för Fnasken. Fnasken var en liten, men intensiv herre. Rejåla stövlar som gick upp långt över knäna och en blond lugg som tvivelsutan var klippt med en potta. På näsan fanns det små söta fräknar och hans öron stack ut något. Det fanns säkerligen de som tyckte att Fnasken var det hetaste som kommit ur södra Östergötland, men det förtäljer inte historien.

En bit från Basunda gård finns det ett berg vid namn Rödberget och i detta berg finns det en grotta. Grottan var enligt sägnen hemvist åt flera gamla familjer bergstroll som under tusentals år livnärt sig på matrester från familjerna runtomkring. Ibland när man inte åt upp sin mat brukade man slänga resterna till trollen i Rödberget, hette det. Trollen hade en fäbless för skoj och brukade ibland kila ner till Basunda gård, göra sig osynliga, och ta varannan tugga när det vankades frukost, lunch och middag för tjänstefolket. Men en dag insåg den snåle Fnasken att det gick åt en förbannad massa mat hela tiden. Han hade hört om trollen vid Rödberget. Han hade hört det viskas bland tjänstefolket och han hade tvingats, till sin snåla förtret, slänga

det han inte åt upp till trollen när han var en liten pojkvasker. Så han undrade: Kunde det inte vara så att de där trollen...? Han ringde i vällingklockan för att signalera krubbdags och sprang upp till Rödberget för att lyssna och snoka.

Det blev ett vansinnigt liv i berget när klockan ringt. Det bullrades och ropades, skrattades och skyndades.

”Vart ä min mösse? Vart har du lagt min mösse, mor?”, hördes inifrån berget. Fnasken satt bakom en buske och såg hur ett litet, fult troll tog på sig mössan och liksom försvann, mitt framför ögonen på den misstroende Fnasken. Han följde det häftiga knakandet av grenar till sin gård och insåg bestört att det minsann var trollen som ätit upp hans mat. Han insåg att detta var totalt ohållbart. Men han visste exakt vad han skulle göra.

Han gick till prästen i socknen och bad om en tunna nattvardsvin. Han betalade gärna för den, trots sin erbarmliga snålhet. Det skulle vara värt det, menade han. En gång för alla, skulle det bli. Nattvardsvinstunnan var tung, så han fick rulla den till Rödberget, men väl där gick han rakt in och ställde den på golvet i grottan han trodde var trollens hemvist. Han lade fram en slev och satte sig och väntade bakom en sten.

Snart började det bullra. Ett vansinnigt tjatter följde och snart stod det bergstroll och drack av vinet som om det vore vatten. Snart började vinet ta slut och trollen började bråka om vad

som var kvar i fatet. Bråket urartade till ett rent slagsmål, vilket blev till en ren och skär massaker. Trollen slog ihjäl varandra till höger och vänster. Ett troll ska ha kastat en stor sten rakt mellan ögonen på ett annat, medan ett annat troll använde sig av sin mössa för att bli osynlig och tvinga i ett annat troll ett kronblad från en blommig stormhatt.

Högst upp, på en avsats, satt trollpackan själv. Hon såg på med chock.

”Jag har sett sju ekskogar växa upp och sju ruttna ner, men aldrig har jag sett ett slagsmål som detta!”, utropade hon. Fnasken såg henne och sprang fram, tog tunnan med nattvardsvin (som nu var tom) och tog med den till henne.

”Har tant inte fått smaka Kristi blod ska hon få smaka Kristi flaska!”, sa han och slog henne i bakhuvudet med tunnan.

När alla troll hade tagit livet av varandra, med vansinnigt våld om några droppar vin som inte ens var kvar, var det bara Fnasken kvar i bergatrollens kammare. Han stod på golvet och tittade på blodbadet. Han suckade. Att det skulle behöva bli så här. Han höll nästan på att bli nedstämd när han såg någonting glimma bakom en klipphäll.

Tillbaka i Basunda gård kunde min farfars farfar bevittna den snåle Fnasken komma bärandes på silver och brons, värdigt en mindre furste. Men snålheten, den försvann inte. Inte heller ökade matransonerna till hans tjänstefolk.

Axel Falk

VINNARE AV

TIDNINGKONVENTETS

skrivartävling

TEXT AV
TILDA BOSON

TEMA: UNDER BORDET

Jag tog din hand, vi kröp över linoleumgolvet
Vi kröp in under bordet, bordsduken hängde som mjuka murar runt oss
Utbrotten kom allt oftare, allt fler kvällar kom regnet
En tallrik slog mot väggen, skärvorna skallrade mot golvet
Jag viskade att det bara var en åskskräll, blunda, viskade jag
Du nickade, svalde, blundade
Jag höll din lilla hand som skakade
Du var så rädd för åskan
Sedan slog något annat, en handflata mot en kind
Så låter blixten, viskade jag
Jag förklarade för dig
Tor åker i sin vagn över himlen
Det är hans hammare som ljuder
Du kramade om min hand
Så hårt som en femårig hand kan
Dina fingrar var bara fem år gamla
jag höll ditt huvud mot min bröstkorg så du inte skulle öppna ögonen
jag lade armarna runt dina öppna öron så att du skulle höra att åskan var dov,
att den var långt bort, att du var trygg i mitt grepp
Ditt fågelhjärta pickade mot mitt och vi satt i vårt bo
och vi väntade på att stormen skulle dra förbi

KALLELSE TILL LANDSKAP 8/12-20

Käraste Östgötar!

Ni är samtliga härmed kallade till Östgöta nations andra lagtima landskap för höstterminen 2020. Vi kommer bland annat att välja merparten av ämbetsverkare till nästa termin, så se till att hålla koll på nationens anslagstavlor i november för att se om just ditt drömämbete är sökbart!

Landskapet infaller den 8:e december och startar prick 18:00. Det kommer att bedrivas fysiskt för ett begränsat antal personer och möjlighet att delta per distans kommer att ges. Frågor kan med fördel ställas till 1q@ostgotanation.se

Allt gott!
Tim Norinder Jonsson
Förste kurator

ÖSTGÖTAR! VAR MED OCH BIDRA TILL NYA PHOSPHOROS.

Vi söker ständigt illustratörer och skribenter som vill vara med och göra Östgöra Nations tidning ÄNNU bättre. Vi välkomnar all hjälp vi kan få.

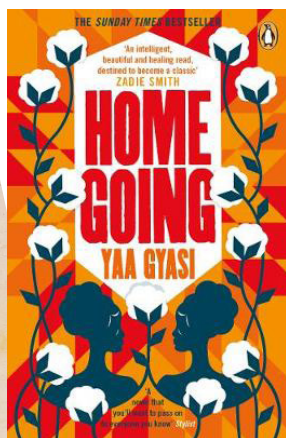
Hör av dig till redaktionen! Du når oss på:
nyaphosphoros@ostgotanation.se

Tre berörande tips till bokmalen

av Hanna Walfridsson

BOKTIPS

Homegoing av Yaa Gyasi

Det sannerligen tumultartade året 2020 har medfört såväl pandemi som klimatkatastrofer och världsomspännande protester. När George Floyd i våras föll offer för den amerikanska polisens övervåld, fullkomligen briserade den länge kokande ilskan mot polisbrutalitet, diskriminering och hundratals år av förtryck. Rörelsen Black Lives Matter slår nu igenom på bred front och får den genomslagskraft och uppmärksamhet den länge förtjänat.

En kvinna som använt sin penna för att lyfta viktiga berättelser som tidigare tystats är Yaa Gyasi. Homegoing (eller *Vända hem* som boken heter på svenska) är den ghanansk-amerikanska författarens ambitiösa och berörande debutroman. I boken följer vi en samling livsöden som tillsammans skildrar en historia som sträcker sig över både världshav och generationer.

Berättelsen börjar under sent 1700-tal i Fanteland, i vad som idag är bättre känt som Ghana, där en förslavad kvinna från Asanteland föder två döttrar. Omedvetna om varandras existens, för ödet systrarna in på stigar som leder dem allt längre bort ifrån varandra. I varje kapitel stiftar läsaren bekantskap med en ny ättling till halvsystrarna Effia och Esi, och tillsammans med dem leder Gyasi oss från slavhandelns mörkaste kärna, genom de eftergifter den lämnat efter sig - generation efter generation. Ett färg-

starkt familjetråd målas upp över bokens sidor och rötterna sträcker sig ner i marken som har färgats blodröd av kolonialismens våld på den Afrikanska kontinenten.

Två distinkta familjehistorier framträder, på olika sätt djupt präglade av den gemensamma historien av förtryck. Den ena kvinnan gifts bort med en brittisk guvernör, vars fängelsehålor fylls av kvinnor som inte haft samma tur som hon. Dessa kapitel skildrar den ätt som till en början blir kvar i Afrika, innan de två stigarna slutligen strålar samman. Den andra systemen rycks bort från sitt hem och tvingas gå ombord ett av de många skepp som färdas över Atlanten. Resan tar oss över tid och rum, från slavhandelns guldålder till dagens USA, där spåren av brottet fortfarande är framträdande. Från Fanteland till plantagen i Alabama, vidare till varven i Baltimore, fångarbetet i gruvorna, jazzklubbarna i Harlem, Stanfords universitet och när cirkeln sluts är vi åter där berättelsen började - i Cape Coast Castle på den afrikanska Guldkusten.

Gyasi målar med precision upp de fruktansvärda hemskheterna som bekommit bokens karaktärer, men hon sätter även fingret på flera av livets vackraste aspekter, som medmänsklighet och kärlek. Bokens öppning är starkare än dess avslut, men det är en berättelse som har hängt kvar långt efter man stängt dess pärmar.

A History of the World in 21 Women av Jenni Murray

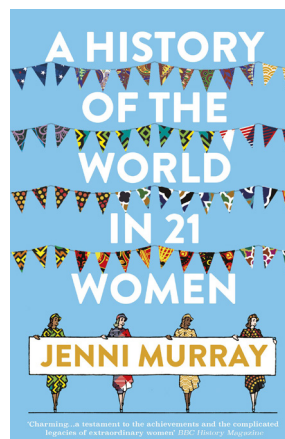
Under mina år i det svenska skolsystemet har jag tilldelats en bunt olika historieböcker och genomlidit fler dokumentärfilmer än jag kan dra mig till minnes. De berättar alla om mänsklighetens mest definierande händelser, från antiken till Berlinmurens fall. När detta historiska pussel sakta men säkert lagts samman är det inte bara vad bilden innehåller som är slående, utan även vad den saknar. Hur många kvinnor har egentligen skrivits ut ur historien?

Journalisten Jenni Murray skriver i sin bok *A History of the World in 21 Women* om kvinnor vars steg på denna planet har lämnat stora avtryck. De flesta namn må klinga bekant, men när alla dessa kvinnor samlas inom samma verk skapas ändå något nytt. Som journalist och värd för BBCs *Woman's Hour* har Murray haft nöjet att intervjua flera av de inflytelserika kvinnor som omnämns i verket.

Det är med lätta steg jag åter närmar mig skolbänken för att ta del av Murrays historiektion. Gladeligen låter jag henne guida mig från Egyptens första kvinnliga farao, hundratals år innan vår tideräkning, fram till den olympiska guldmedaljören Cathy Freeman. Boken är skriven på ett personligt och okomplicerat sätt, där Murray tillägnar varje kvinna ett halvt dusin uppslag, i vilka hon försöker att ge läsaren en inblick i det arv just hon lämnat efter sig.

Men boken är inte bara en hyllning. Det är inte alla avtryck som är positiva. Även hänsynslösa härskare som Isabella I av Kastilien skildras, då införandet av den spanska inkquisitionen i slutet av 1400-talet ändå måste ses som något som satt sin prägel på historien.

Every single woman in this book flies in the face of the conventional notion that women are somehow the 'weaker sex'. Every one of them was, or is, strong, ambitious and determined [...] if we're to have truly equal opportunities, we have to acknowledge that a woman can be every bit as hard and ruthless as any man.

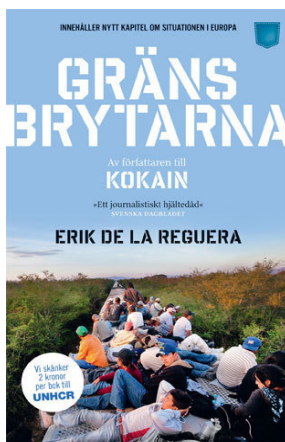
Gränsbrytarna av Erik de la Reguera

När antalet flyktingar som sökte skydd i Europa växte enormt under 2015 sattes såväl medmänsklighet som politik på prov. Vad som har kommit att kallas flyktingkris beskrivs nog egentligen allra bäst som en mottagarkris, men oavsett prefix är själva krisen ett faktum. I nyhetsflödet visas bilder av nedbrunnna flyktingläger och barn som spolats upp med havets isande vågor. Strida strömmar av flyktingar rör sig världen över, till följd av såväl klimatkatastrofer som krig. Någon som grävt djupare i innebörden av denna mänskliga rörlighet är Erik de la Reguera.

Den tidigare sydamerikakorrespondenten för Dagens Nyheter gör i boken *Gränsbrytarna* en stark journalistisk skildring av samtida människoöden och migration genom historien. Erik de la Reguera följer med tre papperslösa migranter för att få en inblick i en värld där pass stänger dörrar istället för att öppna dem, en värld långt bort från hans egen.

Författaren skriver om hur västvärldens murar tornar upp sig allt högre, i takt med att nationalistiska vindar sveper över land efter land. Människor fryser ihjäl i bergen på de svåra flyktvägarna från krigshärjade Afghanistan, kidnappas eller avrättas när de åker dödens tåg genom Syd- och Centralamerika eller förliser till havs när Europas gränser stänger ute dem som inte har något annat val.

Få fall av maktlöshet är så iögonfallande som papperslösa migranternas. Deras resande är förbjudet, trots att hela deras livssituation är beroende av det. Inte sällan innebär förbudet att de försätts i direkt livsfara.

Gränsbrytarna är en politiskt färgad reportagebok, men oavsett politisk läggning bör alla läsare kunna ryckas med i de la Regueras fångslande skildringar. Läsningen var för mig oerhört känslösam, men den var även bildande. Med gripande vittnesmål byggs ett starkt fall mot modern migrationspolitik och de konsekvenser som den medför. Kanske är det många av oss som undgått att de politisk-geografiska gränserna egentligen skapades för att hindra statens frihet - inte människans.

Tänkvärd är även frasen med vilken de la Reguera väljer att inleda sitt alster: *Det här är inte en katastrof. Det är en del av en ordning.*

TVEKSAMHETER

- den privilegierade studentens
förbannelse

Kjell Bergqvist sade en gång de bevingade orden "Livet är det elände som pågår mellan fyllorna". Ett citat som på sätt och vis sätter fingret på hur det är att vara student. Studentens vardag kan tyckas vara lättsam, glattig och mest fylld med fest. Men däremellan pågår en ständig kamp mot livet i stort.

Från födseln fram till studentexamen följer livet ungefär samma ramverk för de flesta av oss. Vi är inrutade av samma strukturer i form av den allmänna skolgången. Vi behöver inte tveka så mycket på vad vi ska göra, det är bara att göra det man blir tillsagd. Typ.

När grundskola och gymnasium är avklarade öppnar det däremot upp sig en hel värld av valmöjligheter. Man kan göra vad man vill. Det har många visserligen blivit påmind om hela livet men det är då det blir på riktigt. Att försöka klura ut vad man vill göra, vem man vill bli.

Som student i Uppsala är man bland de mest privilegierade människorna i världen. Inte nog med att man studerar i världens bästa studentstad, det finns också ett smörgåsbord av valmöjligheter att tillgå. Man är på en plats, såväl geografiskt som i livet, där man kan bli just vem man vill. Hela ens framtid formas av valen som görs här och nu. Det är det som är så fint, och samtidigt så fruktansvärt frustrerande.

Valmöjligheter utvecklas dock snabbt till tveksamheter. Det är nämligen så otroligt viktigt att man gör rätt val. Alltid. Hela tiden. Speciellt när det gäller ens framtid. Studentens privilegium är också dennes förbannelse. Det uppstår en situation som är lika frigörande som begränsande. För hur ska man ta reda på om gräset är grönnare på andra sidan om man inte ser efter, samtidigt som man inte lämnar något annat därhän?

Alla dessa valmöjligheter, eller rättare sagt tveksamheter, gör att vi lätt blir vilsna. I oss själva, i våra livsplaner. Det finns så mycket att upptäcka och så lite tid. Olika kurser som intresserar en, föreningar och nationer som lockar, människor man vill lära känna. Så många situationer att prestera i, så mycket stress och press. Man kan inte göra allt, hur mycket man än vill. Det gäller att tänka rätt, snarare än att tänka fritt. Det är trots allt, som bekant, större.

Genom att stöta och blöta sina tveksamheter med andra som går igenom samma saker kan man sätta sin egen tillvaro i perspektiv. Att få höra andras röster, tankar och idéer om vad de själva går igenom kan vara det bästa sättet att klara av eländet som pågår mellan fyllorna. Det är omöjligt att hitta rätt för sin egen del utan att fråga någon annan om vägen först. Därför är fyllorna - eller kanske framförallt de allmänna förströelserna utanför studierna - så otroligt viktiga.

Nationerna utgör en fantastisk knutpunkt för alla studenter att samlas på och göra just detta. Universitetet tillhandahåller utbildning, men nationerna ger oss bildning. Att utbyta erfarenheter, särskilt tveksamheter, tillsammans med andra i samma sats gör att man kan upptäcka lite av alla dessa möjligheter utan att behöva prova på dem själv.

Genom människorna vi lär känna på nationerna lär vi oss hantera våra tveksamheter och ta vara på våra möjligheter istället. För i och med att fyllorna är det som omringar livet så blir ju livet i sig lite av en bakfylla, och vem är stark nog att hantera en bakfylla utan någon form av tröst och stöttning?

Maximilian Haglund Holst

TIDEN GÅR ÖG

BESTÅR

Ulla Hogner, min farmor.

1973

Annie Hogner, min farmors barnbarn.

